

(Kort bemærkning).

Riishøj (SF):

Det er jo en gammel diskussion, men vi har aldrig haft den opfattelse af socialismen øst for Jerntæppet. Vi blev skabt som parti i protest mod forholdene derovre, og vi har fortsat den opfattelse, at der er en sammenhæng mellem fattigdomsbekæmpelse og demokrati: Jo bedre uddannet befolkningen er, og jo bedre sundhedsstandarden er, desto større muligheder er der også for at skabe et demokrati. De gamle græske filosoffer sagde jo også samstemmende, at jo mere fyldte maverne er, jo mere demokrati har man. Det er en ganske enkel socialistisk sammenhæng, som i hvert fald ikke er forældet, uanset gammelliberalistisk tankegang.

Kirsten Madsen (FP):

Jeg ved godt, det er i ordførerrækken, men jeg kan ikke nære mig for at sige, at det med de fyldte maver er jo netop det, sagen handler om, når vi ser på de fattigste lande, og præcis det eneste, som jeg mener Danmark skal tage sig af i ulandshjælpen – lige bortset fra, at man også skal sørge for, at landene får mulighed for at handle på de internationale markeder.

Der er fornyelser i strategien for udviklingspolitikken frem mod år 2000, men målsætningen for dansk ulandspolitik er ikke ændret synderligt, hvilket også fremgår af dagsordenen. Når man læser »En verden i udvikling – Strategi for dansk udviklingspolitik frem mod år 2000«, får man indtryk af, at Danmark har uanede økonomiske ressourcer, som bare kan tages ud af den blå luft. Det er nærmest, som om man ikke tænker på, at det er skatteyderne, der rent faktisk betaler, og det er, som om Udenrigsministeriet har forestillet sig, at Danmark alene skal afhjælpe hele den globale fattigdom og sørge for, at Jordan bliver en skøn og idyllisk globe. Det er da også en vidunderlig tanke, men jeg er ikke sikker på, at den danske befolkning har lyst til at betale for det.

Strategiens overordnede sigte er formuleret i en målsætning, hvor det siges, at målet for Danmarks statslige bistand til udviklingslandene skal være, at man gennem et samarbejde med disse landes regeringer og myndigheder støtter deres bestræbelser på at opnå økonomisk vækst for derigennem at medvirke til at sikre deres sociale fremgang og politiske uaf-

hængighed i overensstemmelse med De Forenede Nationers pagt, formål og bærende principper. Tillige skal man gennem et kulturelt samarbejde søge at fremme den gensidige forståelse og solidaritet. Og så er det, jeg siger: Hvad med landenes befolkninger? Det er mere realistisk at spørge i de forskellige lande, om deres befolkninger overhovedet er interesserede i den form for bistand, vi giver dem, hvis de får et reelt valg om overlevelse på deres egne betingelser og gennem deres helt egen indsats. Undertrykkelse har vi haft nok af.

Jeg var på Louisiana i søndags og så, hvordan Australiens oprindelige befolkning i deres tegninger og malerier giver udtryk for, hvad de mener om deres egen kultur, og hvor undertrykte de føler sig. Da englænderne koloniserede dette kontinent, tog de ganske enkelt så mange af de små børn, som de kunne overkomme, og anbragte dem på børnehjem, så de stakkels børn ikke skulle leve på stenalderniveau. De blev ganske enkelt tvangsfjernet fra deres familier. Det var undertrykkelse, så man kan forstå det, og en af disse børns efterkommere kan stadig huske, hvordan hendes bedstemor, der var en indfødt kvinde, lærte hende at tyde sporene i naturen, så hendes familie kunne få mad. Hun fik ikke nogen som helst mulighed for at vælge at blive i sin familie, for englænderne vidste bedst, hvordan man skulle leve, men hun længtes efter sin bedstemor og hendes livsform.

Vi ved stadig væk, hvad der tjener andre bedst, og vi ved stadig, hvad vi diktatorisk skal gøre for andre. Det nye, der er kommet ind, er kun, at andre mennesker nu er med til at fortælle, hvordan vi bedst kan gøre det, men vi tror stadig, vi er de klogeste. Vi er bedst stillet rent materielt, men er vi også dem, der har det bedst? Naturligvis findes der basale behov som vand, mad og husly, men på hvilke betingelser skal man have det?

Der er et enkelt ord, som jeg fuldstændig savner i hele strategien for dansk udviklingspolitik frem mod år 2000, og det er ordet frihed. Frihed til at tage ansvaret for sit eget liv, frihed til at handle over hele verden og opnå indtjening efter evne, frihed til selv at bestemme over sit eget land, dets love, systemer, målsætninger, etik, familiemønstre og livsstil. Hvem har bildt os ind, at vi har løsningen på hele verdens ønsker og meninger om, hvordan man får et godt liv?